

UDC (УДК) 343.1
JEL Classification: K40; K41; K42

Басиста Ірина Володимирівна,

доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри кримінального процесу та криміналістики
Львівського державного університету внутрішніх справ
(Львів, Україна)
e-mail: basysta-i@ukr.net
ORCID ID: 0000-0001-9707-7386

Йосифович Данило Ігорович,

кандидат юридичних наук, доцент,
заступник директора Інституту з підготовки
фахівців для підрозділів Національної поліції
Львівського державного університету внутрішніх справ
(Львів, Україна)
e-mail: yosyfovych_danylo@ukr.net
ORCID ID: 0000-0001-5510-9781

**ЩОДО ПОВНОВАЖЕНЬ ПРОКУРОРА ПОДАВАТИ КАСАЦІЙНУ СКАРГУ
В ЧАСТИНІ РОЗВ'ЯЗАННЯ ЦИВІЛЬНОГО ПОЗОВУ,
ЗАЯВЛЕНОГО ПОТЕРПІЛИМ – ФІЗИЧНОЮ ОСОБОЮ**

Анотація. На перший погляд, пунктом 6 частини 1 статті 425 КПК України прокурор наділений «необмеженим» правом подавати касаційну скаргу, оскільки законодавець жодних умов чи вказівок на існування певних обставин при реалізації прокурором свого права на касаційне оскарження у цій статті КПК України не передбачив. Водночас у практичній діяльності наявні такі ситуації, коли прокурор у касаційній скарзі, мовлячи про істотне порушення вимог кримінального процесуального закону, вказує на неправильність вирішення цивільного позову судами попередніх інстанцій. Виникає питання про наявність повноважень у прокурора подавати касаційну скаргу в частині розв'язання цивільного позову, заявленого потерпілим – фізичною особою. З огляду на це у публікації зроблено спробу довести, що на загальних підставах, тобто, підтримуючи державне обвинувачення, як представник сторони обвинувачення у кримінальному провадженні прокурор не має права подати касаційну скаргу на вирок місцевого суду та ухвалу апеляційного суду в частині розв'язання цивільного позову, заявленого потерпілим – фізичною особою до обвинувачених про стягнення завданої шкоди.

Ключові поняття: цивільний позов, прокурор, потерпілий, касаційне оскарження, неправильність вирішення цивільного позову.

Basysta Iryna,

Doctor of Law, Professor,
Professor of the Department of Criminal Procedure,
Lviv State University of Internal Affairs
(Lviv, Ukraine)
e-mail: basysta-i@ukr.net
ORCID ID: 0000-0001-9707-7386

Yosyfovych Danylo,

PhD (Law), Associate Professor,
Deputy Director of the Institute of Training Specialists for National Police Units,
Lviv State University of Internal Affairs
(Lviv, Ukraine)
e-mail: yosyfovych_danylo@ukr.net
ORCID ID: 0000-0001-5510-9781

**REGARDING THE POWERS OF THE PROSECUTOR TO FILE
A CASSATION APPEAL IN PART OF THE CIVIL SUIT RESOLUTION
INITIATED BY A VICTIM – INDIVIDUAL**

Abstract. Paragraph 6 of Part 1 of Article 425 of the CPC of Ukraine seems to claim that the prosecutor has the «unlimited» right to file a cassation claim, as the legislator does not provide any conditions or instructions

for the existence of certain circumstances in the exercise of the prosecutor's right to the cassation appeal. At the same time, in practice some situations occur when the prosecutor in the cassation appeal, concerning the significant violation of the requirements of the criminal procedure law, points out the incorrect decision of the civil suit by the courts of the previous instances. The question arises as to whether the prosecutor has the authority to file a cassation appeal regarding the resolution of a civil suit initiated by the victim – an individual. Hence, this publication attempts to prove that on the general grounds of the public prosecution, the prosecutor, as a representative of the prosecution in criminal proceedings, has no right to file a cassation appeal against the verdict of the local court and the decision of the appellate court in part of the civil suit resolution initiated by the victim, an individual, against the accused for claiming damages.

It is established that only by exercising the function of claiming damages caused by a criminal offense, in compliance with the requirements of Part 4 of Article 23 of the Law of Ukraine «On Prosecutor's Office», the prosecutor's office may carry out activities as to bringing and defending the civil suit, in particular, being a state representative of the citizen and the state interests in court, the prosecutor has the following rights prescribed by the procedure law and the law governing enforcement proceedings: to apply to the court with a claim (application, submission); to intervene in a case initiated by a claim (application, submission) of another person at any stage of the court proceedings; initiate the review of the court decisions, including the case initiated by the claim (application, submission) of another person; to participate in the case consideration; to file a civil suit during criminal proceedings in cases and the procedure prescribed by the criminal procedure law (Part 6 of Article 23 of the Law of Ukraine «On the Prosecutor's Office»).

Key concepts: civil suit, prosecutor, victim, cassation appeal, incorrect decision of a civil suit.

DOI 10.32518/2617-4162-2021-4-76-82

Вступ

Загалом прийнятною є практика, коли у власних касаційних скаргах прокурори порушують питання про зміну оскаржуваних судових рішень через істотне порушення вимог КПК України судами першої та/чи апеляційної інстанцій. Водночас свої вимоги й узагальнені доводи вони не завжди викладають виходячи із наявних повноважень. Зокрема, така ситуація мала місце у провадженні № 51-891км21. У цій справі особа 2 у 2020 році засуджена за частиною 4 статті 187 КК України, оскільки за попередньою змовою із особою 1, групою осіб вчинили розбійний напад на ювелірний салон, в ході якого заволоділи майном фізичної особи. Згідно з вироком, із обох осіб у солідарному порядку було стягнуто вартість викраденого майна. Рішення судів попередніх інстанцій оскаржувалися лише прокурором в частині неправильності вирішення цивільного позову про стягнення із засуджених на користь потерпілого завданої шкоди.

Оскільки у ході касаційного розгляду цього кримінального провадження виникла необхідність у з'ясуванні питання щодо наявності у прокурора повноважень подавати касаційну скаргу на вирок місцевого суду та ухвалу апеляційного суду в частині розв'язання цивільного позову, заявленого потерпілим – фізичною особою до обвинувачених про стягнення завданої шкоди, то на адресу учасників Науково-консультативної ради при Верховному Суді направлено відповідне звернення [1], що також підкреслює актуальність задекларованої проблематики та практичну нагальність її вирішення.

Метою статті є наведення власних аргументів щодо авторської позиції, яка відображена у відповідному науковому висновку, про те, що на загальних підставах, тобто підтримуючи державне обвинувачення, як представник сторони обвинувачення у кримінальному провадженні прокурор не має права подати касаційну скаргу на вирок місцевого суду та ухвалу апеляційного суду в частині розв'язання цивільного позову, заявленого потерпілим – фізичною особою до обвинувачених про стягнення завданої шкоди [2].

Отож за результатами дослідження встановлено, що лише реалізуючи функцію «забезпечення відшкодування шкоди, завданої кримінальним правопорушенням», у випадку здійснення прокурором представництва інтересів громадянина або держави в суді, з дотриманням вимог частини 4 статті 23 Закону України «Про прокуратуру», прокурор може здійснювати діяльність в межах пред'явлення та відстоювання цивільного позову, в рамках прав, передбачених частиною 6 статті 23 вказаного Закону України.

Спробуємо у цій публікації відобразити ті міркування, які дозволили нам сформулювати вищенаведені висновки. Водночас хід думок варто поділити на два блоки, які логічно пов'язані між собою.

1. Чи наявна у вказаній царині проблематика вживаної законодавцем термінології?

Переконані, що маємо сутнісну проблему із різноб'ємом у вживаній законодавцем термінології. Так, відповідно до статей 129, 131¹ Конституції України, прокурор здійснює підтримання

публічного обвинувачення в суді. Водночас КПК і Закон України «Про прокуратуру» від 14 жовтня 2014 року № 1697-VII у жодній із редакцій та станом на 11.07.2021 (поточна редакція) не містять поняття «публічне обвинувачення». Натомість пунктом 1 частини 1 статті 2, статтею 22 вказаного Закону України однією із функцій прокуратури передбачено підтримання державного обвинувачення в суді [3], яке відповідно до пункту 3 частини 1 статті 3 КПК України визначено як процесуальну діяльність прокурора, що полягає у доведенні перед судом обвинувачення з метою забезпечення кримінальної відповідальності особи, яка вчинила кримінальне правопорушення [4]. Виходячи із наведеного, також є проблеми тлумачення положень пункту 4 частини 2 статті 129, пункту 1 частини 1 статті 131¹ Конституції України та частини 3 статті 36, статті 477 КПК України у їх взаємозв'язку. Доводиться констатувати, що термінологія Конституції України та галузевого законодавства між собою відрізняються, на що процесуалістами вже неодноразово зверталася увага [5, с. 11–13].

Окремі фахівці-конституціоналісти вбачають у такому стані речей виключно позитив, виходячи з того, що низка міжнародних нормативно-правових актів (Статут ООН, Загальна декларація прав людини) передбачає саме публічне обвинувачення, яке, відповідно, здійснює публічний обвинувач [6]. Інші – відповідність між цим терміном та «принципом презумпції невинуватості», через який, на їхній погляд, держава до набуття вироком законної сили ще нікого ні в чому не обвинувачує, а саме тому обвинувачення слідчого чи прокурора є лише публічним, бо така діяльність має виключно публічний характер [7, с. 89].

Наші роздуми із цього приводу дещо відмінні, адже за такого стану речей, погоджуючись із тим фактом, що діяльність із формулювання та підтримання обвинувачення має публічний характер, водночас і слідчий, і прокурор є представниками державних органів. Більш розлого про це зазначалося у публікаціях [8, с. 32–36].

Висновок до першого питання. Термінологія Конституції України та галузевого законодавства відрізняються між собою. Прокурор підтримує і приватне, і публічне обвинувачення. Така діяльність має виключно публічний характер в обидвох випадках, тому й участь прокурора у судовому розгляді кримінальних проваджень у формі приватного обвинувачення належить до функцій підтримання публічного обвинувачення [8, с. 32–36].

2. Які ж функції реалізовує прокурор у перебігу своєї кримінальної процесуальної діяльності, будучи одним із представників сторони обвинувачення?

Пункт 6 частини 1 статті 425 КПК України має таку законодавчу форму викладу, що начебто наділяє прокурора правом подати касаційну скаргу на всі ті процесуальні рішення, які передбачені частинами 1–2 статті 424 КПК України з усіх мотивів і підстав, навівши лише обґрунтування вимог із зазначенням того, у чому полягає незаконність чи необґрунтованість судового рішення (пункт 4 частини 2 статті 427 КПК України). У цьому ключі вартими уваги є й положення частини 4 статті 36 КПК України, де закріплено право на подання апеляційної чи касаційної скарги, заяви про перегляд судового рішення за нововиявленими або виключними обставинами за прокурорами вищого рівня незалежно від їх участі в судовому провадженні, а також їх право доповнювати, змінювати або відмовлятися від цих скарг, заяв, які внесені ними, керівниками, першими заступниками чи заступниками керівників або прокурорами прокуратур нижчого рівня [4]. Але ж чи дійсно прокурор наділений фактично «необмеженим» правом подати касаційну скаргу? Системний аналіз положень Конституції України, Закону України «Про прокуратуру» та чинного КПК України засвідчує дещо інший стан речей у вказаній царині.

Так, законодавець у чинному КПК України чітко розмежовує дві сторони кримінального провадження, зокрема обвинувачення та захисту і встановлює вичерпний перелік тих представників, які належать до цих сторін, унормовуючи їх права та обов'язки (див. пункт 19 частини 1 статті 3 КПК України; § 2, 3 Глави 3 КПК України тощо). Своєю чергою, така засада кримінального провадження, як змагальність сторін передбачає *самостійне* обстоювання *сторонами обвинувачення і стороною захисту* їхніх правових позицій, прав, свобод і законних інтересів засобами, передбаченими КПК України (частина 1 статті 22 КПК України).

Мало того, частиною 3 цієї ж статті КПК України чітко передбачено, що «...під час кримінального провадження *функції державного обвинувачення, захисту та судового розгляду не можуть покладатися на один і той самий орган чи службову особу*», а у наступних частинах, зокрема 4–5, розмежовано процесуальну діяльність із обвинувачення та захисту відповідно. Водночас вкотре підкреслено, що «...підтримання державного обвинувачення у суді здійснюється прокурором» [4].

Тобто прокурор є одним із представників сторони обвинувачення та, відповідно, реалізо-

вує у перебігу своєї кримінальної процесуальної діяльності ті функції, які на нього покладені. Але тут теж є проблема, адже згоджуся із тими дослідниками, які підставно стверджують, що через некоректне конструювання законодавцем статті 36 КПК України, де йому не вдалося розмежувати кримінальні процесуальні функції прокурора, низку повноважень неправильно віднесено до прокурорського нагляду у формі процесуального керівництва [9, с. 166; 10, с. 168]. Підтримую й таку позицію, що «...наглядових повноважень у «чистому вигляді» у досудовому провадженні прокурор не має» [10, с. 168], хоча і на цій стадії ним реалізуються дві функції, а саме: кримінального обвинувачення (переслідування) та прокурорського нагляду [11, с. 164; 10, с. 175]. Саме з означених причин «некоректного конструювання законодавцем статті 36 КПК України» до її частини 2, зокрема, включено й пункт 12, які (частина і пункт) загалом знову ж таки некоректно передбачають, що «...прокурор, здійснюючи нагляд за дотриманням законів під час проведення досудового розслідування у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням, уповноважений: пред'являти цивільний позов в інтересах держави та громадян, які через фізичний стан чи матеріальне становище, недоздатність повноліття, похилий вік, недієздатність або обмежену дієздатність неспроможні самостійно захистити свої права, у порядку, передбаченому цим Кодексом та законом» [4]. Незважаючи на ту обставину, що означена діяльність прокурора не належить до функції прокурорського нагляду у формі процесуального керівництва, як вважає законодавець, а також у жодному випадку не є правозахисною функцією, як стверджують окремі дослідники [12, с. 135–137] та не належить до обвинувального напряму його діяльності [10, с. 176], то схиляюся до висловлених у юридичній літературі позицій, що таку прокурорську діяльність, як «... відстоювання цивільно-правових інтересів потерпілого від кримінального правопорушення, а також цивільно-правових інтересів держави слід вважати функцією забезпечення відшкодування шкоди, завданої кримінальним правопорушенням» [10, с. 176].

І знову ж таки, й у вказаній царині теж наявною є неузгодженість термінології та викладу законодавчих положень у Конституції, базовому Законі та КПК України. Так, статтею 131¹ Конституції України, серед інших повноважень прокуратури, передбачено й таке, як «...представництво інтересів держави в суді у виключних випадках і в порядку, що визначені законом». Своєю чергою, у Законі України «Про прокуратуру» таке повноваження

вже іменується «функцією» та передбачає не лише представництво інтересів держави в суді, а й «... представництво інтересів громадянина або держави в суді у випадках, визначених цим Законом та главою 12 розділу III Цивільного процесуального кодексу України» (пункт 2 частини 1 статті 2). Серед «повноважень прокурора з виконання покладених на нього функцій» (Розділ IV Закону), у статті 23 «Представництво інтересів громадянина або держави в суді» Закону України «Про прокуратуру» значиться, що таке представництво «... полягає у здійсненні процесуальних та інших дій, спрямованих на захист інтересів громадянина або держави, у випадках та порядку, встановлених законом». Такий «законодавчий різнобіг» варто було б усунути.

Повертаючись до такої функції прокуратури, як «забезпечення відшкодування шкоди, завданої кримінальним правопорушенням» [10, с. 176] варто констатувати, що, виходячи із формулювання частини 4 статті 23 Закону України «Про прокуратуру», існування та реалізація такої функції у випадку здійснення прокурором представництва інтересів громадянина або держави в суді, *напряму залежать від того, чи зумів прокурор обґрунтувати в суді наявність підстав для такого представництва та чи суд підтвердив наявність зазначених прокурором підстав для представництва*. Лише у разі підтвердження судом наявності підстав для представництва прокурор користується процесуальними повноваженнями відповідної сторони процесу. Наявність підстав для представництва може бути оскаржена громадянином чи його законним представником або суб'єктом владних повноважень (частина 4 статті 23 Закону України «Про прокуратуру»).

Прокурор здійснює представництво в суді інтересів громадянина (громадянина України, іноземця або особи без громадянства) у випадках, *якщо така особа не спроможна самостійно захистити свої порушені чи оспорювані права або реалізувати процесуальні повноваження через недоздатність повноліття, недієздатність або обмежену дієздатність, а законні представники або органи, яким законом надано право захищати права, свободи та інтереси такої особи, не здійснюють або належним чином здійснюють її захист*. Наявність таких обставин обґрунтовується прокурором у порядку, передбаченому частиною четвертою цієї статті (частина 2 статті 23 Закону України «Про прокуратуру») [3]. Інших підстав та обставин для представництва прокурором інтересів громадянина (громадянина України, іноземця або особи без громадянства) Закон України «Про прокуратуру» не передбачає.

Висновок до другого питання. Реалізація такої функції прокуратури, як «забезпечення відшкодування шкоди, завданої кримінальним правопорушенням» у випадку здійснення прокурором представництва інтересів громадянина або держави в суді напряду залежать від того, чи зумів прокурор обґрунтувати в суді наявність підстав для такого представництва та чи суд підтвердив наявність зазначених прокурором підстав для представництва.

Зокрема під час здійснення представництва інтересів громадянина або держави у суді прокурор має право в порядку, передбаченому процесуальним законом та законом, що регулює виконавче провадження: звертатися до суду з позовом (заявою, поданням); вступати у справу, порушену за позовом (заявою, поданням) іншої особи, на будь-якому етапі судового провадження; ініціювати перегляд судових рішень, у тому числі у справі, порушеній за позовом (заявою, поданням) іншої особи; брати участь у розгляді справи; подавати цивільний позов під час кримінального провадження у випадках та порядку, визначених кримінальним процесуальним законом (частина 6 статті 23 Закону України «Про прокуратуру») [3].

Висновки

Законодавець у чинному КПК України чітко розмежовує дві сторони кримінального провадження, зокрема обвинувачення та захисту, і встановлює вичерпний перелік тих представників, які належать до цих сторін, унормовуючи їх права та обов'язки (див. пункт 19 частини 1 статті 3 КПК України; § 2.3 Глави 3 КПК України тощо). Прокурор є одним із представників сторони обвинувачення та, відповідно, реалізовує у перебігу своєї кримінальної процесуальної діяльності ті функції, які на нього покладені, зокрема, на досудовому розслідуванні це функції кримінального обвинувачення (переслідування) та прокурорського нагляду. В судовому розгляді прокурор підтримує державне обвинувачення. Також, виходячи із формулювання частини 4 статті 23

Закону України «Про прокуратуру», прокуратурою може реалізовуватися й така функція, як забезпечення відшкодування шкоди, завданої кримінальним правопорушенням, існування та реалізація якої (функції), у випадку здійснення прокурором представництва інтересів громадянина або держави в суді, напряду залежать від того, чи зумів прокурор обґрунтувати в суді наявність підстав для такого представництва та чи суд підтвердив наявність зазначених прокурором підстав для представництва.

З огляду на викладене, вважаємо, що на загальних підставах, тобто підтримуючи державне обвинувачення, як представник сторони обвинувачення у кримінальному провадженні прокурор не має права подати касаційну скаргу на вирок місцевого суду та ухвалу апеляційного суду в частині розв'язання цивільного позову, заявленого потерпілим – фізичною особою до обвинувачених про стягнення завданої шкоди. Можливо саме із таких переконань у провадженні № 51-891км21 (справа № 591/7341/15-к) прокурор й відмовився від касаційної скарги (хоча це лише авторське припущення, оскільки жодних мотивів прокурора, які лягли в основу підготовки ним клопотання на адресу Верховного Суду про відмову від касаційної скарги, в ухвалі Верховного Суду від 16 вересня 2021 року у провадженні № 51-891км21 (справа № 591/7341/15-к) не наведено), направивши клопотання до Верховного Суду, що датоване 15-м вересня 2021 року [13].

Лише реалізовуючи функцію «забезпечення відшкодування шкоди, завданої кримінальним правопорушенням», у випадку здійснення прокурором представництва інтересів громадянина або держави в суді, з дотриманням вимог частини 4 статті 23 Закону України «Про прокуратуру», прокурор може здійснювати діяльність в межах пред'явлення та відстоювання цивільного позову, в рамках прав, передбачених частиною 6 статті 23 Закону України «Про прокуратуру».

Список використаних джерел

1. Звернення судді ККС ВС у справі №591/7341/15-к із реєстраційним вхідним номером Верховного Суду 523/0/26-21 від 08.09.2021.
2. Щодо наявності (відсутності) у прокурора повноважень подавати касаційну скаргу на вирок місцевого суду та ухвалу апеляційного суду в частині розв'язання цивільного позову, заявленого потерпілим – фізичною особою до обвинувачених про стягнення завданої шкоди: науковий висновок члена НКР при Верховному Суді д.ю.н., професора Ірини Басистої на виконання звернення від судді Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду Тетяни Василівни Матієк у справі №591/7341/15-к. 10 вересня 2021 року. 9 с.
3. Про прокуратуру : Закон України від 14 жовтня 2014 року № 1697-VII у редакції від 11.07.2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18#Text>

4. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 у редакції від 04.10.2021. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/page8>
5. Басиста І. В. Вплив конституційних змін на окремі положення галузевого законодавства / *Сучасний конституціоналізм: проблеми теорії та практики : матеріали наукового семінару* (м. Львів, 23 червня 2017 року). Львів : ЛьвДУВС, 2017. С. 11–13. URL: https://www.lvduvs.edu.ua/documents_pdf/biblioteka/nauk_konf/konf_23_06_2017.pdf
6. Ромашкін С. В. Особливості підтримання публічного обвинувачення в суді органами прокуратури України. URL: <http://www.dspace.onu.edu.ua:8080/bitstream/handle/123456789/9042/56-59.pdf>
7. Шумський П. В. Прокуратура України : навч. пос. Київ : Вентурі, 1998. 336с.
8. Басиста І. В. Чи існують питання щодо конституційності окремих положень КПК України / *Сучасний конституціоналізм: проблеми теорії та практики : матеріали наукового семінару* (м. Львів, 21 червня 2019 року). Львів : ЛьвДУВС, 2019. С. 32–36. URL: https://www.lvduvs.edu.ua/documents_pdf/biblioteka/nauk_konf/21_06_2019.pdf
9. Полянський Ю., Долежан В. Роль прокурора у досудовому кримінальному провадженні за новим Кримінальним процесуальним кодексом України. *Юридичний вісник*. 2013. № 3. С. 53–54.
10. Гловюк І. В. Кримінально-процесуальні функції: теорія, методологія та практика реалізації на основі положень Кримінального процесуального кодексу України 2012 р. : монографія. Одеса : Юридична література, 2015. 712 с.
11. Басиста І. В. Досвід чинності КПК України та шляхи його удосконалення / *Реформи законодавства України в умовах євроінтеграції : матеріали VI Всеукр. наук.-теор. конфер.* (30 жовтня 2014 року). Київ : НАВС, 2014. Ч. 1. С. 164.
12. Юрчишин В.М. Місце і роль прокурора у досудовому розслідуванні та їх відображення в теорії, законодавстві і практиці : монографія. Чернівці : «Видавничий Дім «Родовід», 2013. 304 с.
13. Ухвала Касаційного кримінального суду Верховного Суду у провадженні № 51-891км21 (справа № 591/7341/15-к) від 16 вересня 2021 року. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua>

References

1. Zvernennya suddi Kasatsiynoho kryminal'noho sudu Verkhovnoho Sudu u spravi № 591/7341/15-k [Appeal of the judge of the Criminal Court of Cassation of the Supreme Court in case № 591/7341/15-k] iz reyestratsiynym vkhidnym nomerom Verkhovnoho Sudu 523/0/26-21 vid 8.09.2021 [in Ukr.].
2. Shchodo nayavnosti (vidsutnosti) u prokurora povnovazhen' podavaty kasatsiynu skarhu na vyrok mistsevoho sudu ta ukhvalu apelyatsiynoho sudu v chastyni rozv'yazannya tsyvil'noho pozovu, zayavlenoho poterpilym – fizychnoyu osoboju do obvynuvachenykh pro styahnennya zavdanoyi shkody: naukovyy vysnovok chlena Naukovo-konsul'tatyvnoyi rady pry Verkhovnomu Sudi profesora Iryny Basystoyi na vykonannya zvernennya vid suddi Kasatsiynoho kryminal'noho sudu u skladi Verkhovnoho Sudu Tetyany Vasylyvny Matiyek u spravi № 591/7341/15-k [Regarding the presence (absence) of the prosecutor's authority to file a cassation appeal against the verdict of the local court and the decision of the appellate court regarding the resolution of the civil lawsuit filed by the victim – an individual against the accused for damages: scientific opinion in case № 591/7341/15-k]. 10 veresnya 2021 roku. 9 s. [in Ukr.].
3. Pro prokuraturu : Zakon Ukrayiny vid 14 zhovtnya 2014 roku № 1697-VII [On the Prosecutor's Office : Law of Ukraine of October 14, 2014] u redaktsiyi vid 11.07.2021. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18#Text> [in Ukr.].
4. Kryminal'nyy protsesual'nyy kodeks Ukrayiny vid 13.04.2012 [Criminal Procedure Code of Ukraine of April 13, 2012] u redaktsiyi vid 04.10.2021. Retrieved from <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/page8> [in Ukr.].
5. Basysta, I. V. (2017). Vplyv konstytutsiynykh zmin na okremi polozhennya haluzevoho zakonodavstva/ Materialy naukovoho seminaru «Suchasnyy konstytutsionalizm: problemy teorii ta praktyky» (23 chervnya 2017 roku, m. L'viv) [The impact of constitutional changes on certain provisions of sectoral legislation / The scientific seminar «Modern constitutionalism: problems of theory and practice» (June 23, 2017, Lviv)]. L'viv: L'vivskyy derzhavnyy universytet vnurishnykh sprav, 11–13. Retrieved from https://www.lvduvs.edu.ua/documents_pdf/biblioteka/nauk_konf/konf_23_06_2017 [in Ukr.].
6. Romashkin, S. V. Osoblyvosti pidtrymannya publichnoho obvynuvachennya v sudi orhanamy prokuratury Ukrayiny [Peculiarities of supporting public prosecution in court by the prosecutor's office of Ukraine]. Retrieved from <http://www.dspace.onu.edu.ua:8080/bitstream/handle/123456789/9042/56-59.pdf> [in Ukr.].
7. Shumskyy, P. V. (1998). Prokuratura Ukrayiny [Prosecutor's Office of Ukraine]. Kyiv : Venturi [in Ukr.].
8. Basysta, I. V. (2019). Chy isnyuyut' pytannya shchodo konstytutsiynosti okremykh polozhen' KPK Ukrayiny / Materialy naukovoho seminaru «Suchasnyy konstytutsionalizm: problemy teorii ta praktyky» (21 chervnya

- 2019 roku, m. L'viv) [Are there any questions about the constitutionality of certain provisions of the CPC of Ukraine / The scientific seminar «Modern constitutionalism: problems of theory and practice» (June 21, 2019, Lviv)]. L'viv : L'vivs'kyi derzhavnyi universytet vnutrishnikh sprav, 32–36. Retrieved from https://www.lvduvs.edu.ua/documents_pdf/biblioteka/nauk_konf/21_06_2019.pdf [in Ukr.].
9. Polyanskyi, Yu. & Dolezhan, V. (2013). Rol' prokurora u dosudovomu kryminal'nomu provadzhenni za novym Kryminal'nym protsesual'nym kodeksom Ukrainy [The role of the prosecutor in pre-trial criminal proceedings under the new Criminal Procedure Code of Ukraine]. *Yuryd. visn.*, 3, 53–54 [in Ukr.].
 10. Glovyuk, I. V. (2015). Kryminal'no-protsesual'ni funktsiyi: teoriya, metodolohiya ta praktyka realizatsiyi na osnovi polozhen' Kryminal'noho protsesual'noho kodeksu Ukrainy 2012 r. [Criminal procedural functions: theory, methodology and practice of implementation based on the provisions of the Criminal Procedure Code of Ukraine 2012]. Odesa : Yurydychna literatura [in Ukr.].
 11. Basysta, I. V. (2014). Dosvid chynnosti KPK Ukrainy ta shlyakhy yoho udoskonalennya / Materialy VI Vseukr. naukovo-teoretychna konferentsiya «Reformy zakonodavstva Ukrainy v umovakh yevrointegratsiyi» (30 zhovtnya 2014 roku) [Proceedings of the VI All-Ukrainian scientific-theoretical conference «Reforms of Ukrainian legislation in the context of European integration» (October 30, 2014)]. Kyiv: Natsional'na akademiya vnutrishnikh sprav. ch. 1 [in Ukr.].
 12. Yurchyshyn, V. M. (2013). Mistse i rol' prokurora u dosudovomu rozsliduvanni ta yikh vidobrazhennya v teorii, zakonodavstvi i praktytsi: monohrafiya [The place and role of the prosecutor in the pre-trial investigation and their reflection in theory, law and practice: a monograph]. Chernivtsi: «Vydavnychyy Dim «Rodovid» [in Ukr.].
 13. Ukhvala Kasatsynoho kryminal'noho sudu Verkhovnoho Sudu u provadzhenni №51-891km21 (sprava № 591/7341/15-k) vid 16 veresnya 2021 roku [Ruling of the Criminal Court of Cassation of the Supreme Court in proceedings № 51-891km21 (case № 591/7341/15-k) of 16 September 2021.]. Yedyny derzhavnyi reyestr sudovykh rishen'. Retrieved from <http://www.reyestr.court.gov.ua> [in Ukr.].

*Стаття: надійшла до редакції 20.10.2021
прийнята до друку 17.11.2021
The article: is received 20.10.2021
is accepted 17.11.2021*